

Arrest

nr. 259 769 van 31 augustus 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 november 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van de echtgenote van haar neef van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 12 maart 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.11.2020 werd ingediend door:
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 24.11.2020 voor de 5e keer gezinshereniging aan met de echtgenote van zijn neef, zijnde E.B.R. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 15.02.2016 te Antwerpen zonder visumsticker of in- of uitreisstempel. Uit deze gegevens blijkt niet met zekerheid wanneer betrokkene Marokko verlieten Schengen, en bij uitbreiding België, inreisde.*
- bewijzen geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene dd. 05.07.2012, 15.11.2012 en 22.01.2013*
- verklaring op eer dd. 15.07.2019 van derden*
- Attestation de revenu, nr (...) dd. 07.01.2020*
- Storting vanwege een derde (echtgenoot van de referentiepersoon) aan betrokkene dd. 21.01.2020.*
- attest van het ocmw dd. 08.07.2020*
- Attestation de charge de famille (nr. ...)*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 08.05.2019, en 12.11.2019 en/of 15.05.2020 besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 30.01.2019, 04.03.2020 en/of 27.08.2020. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissingen. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen de aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging. Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag enkel bijkomend geactualiseerde loonfiches op naam van een derde (de echtgenoot van de referentiepersoon) voor.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 30.12.2005 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd.

Er kan bijkomend opgemerkt worden dat betrokkene ook in België geen deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.03.2020 dat hem op 04.03.2020 werd betekend. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 5 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met de Nederlandse echtgenote van zijn neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste 4 aanvragen, ingediend op 08.05.2019, 12.11.2019, 15.05.2020 en 08.10.2020, werden geweigerd op 30.10.2019, 04.03.2020, 27.08.2020 en 20.10.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 24.11.2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

1.3. Op 12 maart 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van (datum) gaat gepaard met dit inreisverbod.

12/03/2021

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een reispaspoort Marokko afgeleverd op 15.02.2016 te Antwerpen zonder visumsticker of in- of uitreisstempel: uit deze gegevens blijkt niet met zekerheid wanneer betrokkene Marokko verliet en Schengen, en bij uitbreiding België, inreisde.

Betrokkene diende 5 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met de Nederlandse echtgenote van zijn neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste 4 aanvragen, ingediend op 08.05.2019, 12.11.2019, 15.05.2020 en 08.10.2020, werden geweigerd op 30.10.2019, 04.03.2020, 27.08.2020 en 20.10.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 24.11.2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.03.2020 dat hem werd betekend. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het enige middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 3 (lees: 29) juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Mbt de aanvragen gezinshereniging

Verzoeker heeft voorafgaand aan de laatste aanvraag gezinshereniging op 24/11/2020 op basis van art. 47/1,2° van de Wet van 15/12/1980 nog 4 aanvragen gezinshereniging ingediend op dezelfde grond; mn op 08/05/2019; 12/11/2019; 15/05/2019 en 08/10/2020. Deze werden geweigerd.

De referentiepersoon, met wie hij de gezinshereniging vroeg betreft de echtgenote van zijn neef, mevrouw E.B.R. (...), Nederlandse, voormeld.

Art. 47,2 ° stelt als voorwaarden voor deze gezinshereniging met een ander familielid:

- 1. Ten laste zijn van de referentiepersoon en deel uitmaken van diens gezin*
- 2. De documenten, die als bewijs worden aangevoerd moeten uitgaan van het land van herkomst of oorsprong . Bij gebreke hieraan kan het bewijs geleverd worden met elk passend middel.*

Bij de voorgaande aanvragen werden de volgende stukken meegedeeld, ivm de afhankelijkheid van verzoeker van de referentiepersoon in het land van herkomst :

- Bewijzen van geldstorting van wege een derde aan betrokkene dd 05/07/2012; 15/11/2012 en 22/01/2013*
- verklaring op eer dd 15/07/2019 van derden*
- Attestations de revenu nr (...) dd 07/01/2020*
- Storting van wege een derde (echtgenoot van de referentiepersoon) aan betrokkene dd 21/01/2020*
- Attest van het OCMW dd 08/07/2020*
- Attestation de charge de familie nr (...)*

In het kader van de laatste aanvraag gezinshereniging werden de hierna vermelde documenten nog neergelegd:

- geactualiseerde loonfiches op naam van een derde (de echtgenoot van de referentiepersoon)*

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht leggen aan de DVZ de verplichting op om rekening te houden met alle elementen/ documenten en bewijzen die werden meegedeeld door verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 — en art 62 Vw. — verplichten de DVZ om in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende wijze. Het afdoende karakter betekent dat de motivering pertinent moet zijn, duidelijk iets met de beslissing moet te maken hebben; dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Verzoeker moet in de beslissing die hem aanbelangt, de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is om de beslissing met een annulatie beroep te bestrijden.

Inzake is de beslissing (bijlage 20) waartegen huidig beroep mbt tot de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met de referentiepersoon in het land van herkomst, gemotiveerd als volgt:

" Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon , dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd.

" Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon , dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon , en er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen "

Dit betreft louter een type motivering, die in elke zaak kan overgenomen worden.

De dienstige bewijsstukken die verzoeker meegedeelde worden gewoonweg niet als complementair, doch alleen als op zichzelf staande in de overweging meegenomen door de DVZ, ook al wordt het tegendeel beweert.

oa .

1. Uit de samenhang tussen de geactualiseerde loonfiches van de echtgenoot van de referentiepersoon en het attest van het OCMW dd 08/07/2020 dat betrokkene en de referentiepersoon niet en laste vallen van het OCMW ; kan men alleen maar tot het besluit komen dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen of vallen van de Belgische Staat. Op basis van deze stukken staat het immers vast dat de referentiepersoon voldoende gezinsinkomsten heeft.

2. Uit de bewijzen van stortingen van de een derde (echtgenoot van de referentiepersoon) aan betrokkene kan niet anders dan verstaan worden dan dat betrokkene in Marokko financieel afhankelijk was van de gezinsinkomsten van de referentiepersoon.

Deze stortingen werden gedaan voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België; mn op periode 2012 en 2013.

Uit het meegedeelde "attestation de revenu", afgeleverd door de Marokkaanse overheid volgt dan weer dat verzoeker geen inkomsten had in Marokko.

De zorgvuldigheidsnorm legt uiteraard de verplichting op de inhoud van de meegedeelde documenten grondig te beoordelen.

Een grondige beoordeling ligt niet voor , minstens kan er niet uitgemaakt worden op basis van de typebeoordeling of de DVZ wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten.

DVZ stelt in algemene bewoordingen " dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst of origine voor zijn komst naar België , er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon "

DVZ blijft bij een algemene - niet verder uitgewerkte motivering — zodat verzoeker onmogelijk kan beoordelen waarom de door hem meegedeelde documenten onvoldoende waren / of welke documenten hij zou moeten meedelen , die wel voldoen aan de verwachtingen van DVZ.

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd, werd onzorgvuldig genomen en is bijgevolg ook onredelijk te noemen.

Dit middel is gegrond.

Mbt het bevel om het grondgebied te verlaten

Daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van art 47/1,2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient het tevens vernietigd te worden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd immers uitgevaardigd om reden dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker werd afgewezen en de AI van verzoeker als gevolg van deze beslissing moest ingetrokken worden.

Daarbij is het onredelijk om het bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en zeker om geen termijn voor vertrek toe te staan.

Er kan in casu geen enkel risico op onderduiken weerhouden worden. Verzoeker heeft inderdaad al meerdere aanvragen gezinshereniging ingediend en dit juist om reden dat hij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België.

Verzoeker heeft steeds zijn verblijfplaats meegedeeld.

Hij wenst integendeel zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen is niet verboden en kan ook niet aanzien worden als een misbruik van de bestaande procedures.

In haar opeenvolgende afwijzende beslissingen, stelde de overheid immers steeds dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor de gezinshereniging niet afdoende werden bewezen.

Verzoeker heeft als gevolg daarvan steeds gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop van zijn dossier zou goedgekeurd worden als hij de gevraagde ontbrekende documenten / bewijzen zou meedelen.

Om reden dat DVZ vaag blijft in haar richtlijnen en beoordelingen van de aanvragen , wordt aan de rechtszoekende telkens hoop gegeven en worden zij er als het ware toe aangezet om vervolgaanvragen in te dienen met bijkomende stukken , waarvan DVZ op zijn minst suggereerde dat ze ontbraken bij de vorige aanvra(a)gen.

Het komt de rechtszoekende uiteraard wel ten goede dat hij meerdere kansen krijgt om zijn rechten te waarborgen door hem de mogelijkheid te geven om zijn aanvragen bijkomend te motiveren.

Doch er is geen misbruik van recht te weerhouden in hoofde van verzoeker. Misbruik van recht moet immers inhouden dat men een recht of een bevoegdheid gebruikt voor een ander doel dan waarvoor dit is bedoeld, ofwel om een andere te schaden, waardoor de uitoefening onrechtmatig wordt.

Verzoeker diende de aanvragen in, uitsluitend om een verblijfsrecht te bekomen op basis van art. 47/1,2°. Zijn handelen is niet onrechtmatig; schade wordt niet aangetoond.

De beslissing om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van enige termijn is ondeugdelijk gemotiveerd en onredelijk.

Het middel is gegrond.

MBT het Inreisverbod — bijlage 13 sexies

Dit inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat :

- voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker geen termijn werd toegestaan. Bij bevel om het grondgebied te verlaten van zelfde datum, 12/03/2021, en ter kennis gebracht met aangetekend schrijven dd 16/03/2021, werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.

Het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod steunt; dient echter vernietigd te worden om reden dat het, zoals hierboven gesteld, werd afgeleverd op basis van de beslissing (bijlage 20) van zelfde datum , die echter behept is met een gebrek in de formele motivering en bovendien ook op zich moet vernietigd worden om reden zoals hierboven vermeld.

Als gevolg hiervan dient ook het inreisverbod, als accessorium van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd.

Het inreisverbod is gemotiveerd al volgt :

" Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in"

Deze motivering is zeer vaag; zo vaag dat verzoeker niet kan beoordelen waarom hem dit misbruik zou verweten worden; laat staan waarin het misbruik van procedure zou kunnen bestaan.

Indien DVZ misbruik van procedure inroep, draagt zij hiervan ook de bewijslast en dient ze aan te tonen

- waaruit het misbruik bestaat

- de schade die werd toegebracht

Zonder enige verdere duiding stellen dat verzoeker " de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in", kan bezwaarlijk als afdoende motivering aanzien worden.

Hierbij is niet duidelijk wat juist bedoeld wordt met " via een andere weg ... tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in "

Verzoeker maakt enkel gebruik van de mogelijkheden die de wet hem biedt en hij handelt juist met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning ; Zijn handelen is enkel en alleen daarop gericht; ook bij de zoveelste aanvraag. Men kan dit bezwaarlijk misbruik van procedure noemen; zeker nu niet verboden wordt om herhaalde verzoeken in te dienen.

Ivm het ingeroepen "misbruik van recht" is de beslissing onzorgvuldig en onredelijk gemotiveerd.

Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM. Hij woont samen met zijn broer, van wie hij afhankelijk is. Is afhankelijkheidsrelatie voldoende aangetoond op basis van de samenwoning en het gebrek aan inkomsten in hoofde van verzoeker.

Het is bovendien niet - proportioneel om een voor het inreisverbod een termijn van 3 jaar op te leggen. Verzoeker betekent geen gevaar voor de openbare orde; Hij zal gedurende 3 jaar niet meer in staat zijn om zijn familieleden die legaal in België verblijven, te bezoeken.

De Belgische samenleving heeft geen enkel voordeel bij het opleggen van dit inreisverbod van 3 jaar. Er is wel een grote materiële en vooral een morele schade te weerhouden in hoofde van verzoeker; oa de scheiding van zijn familieleden - in de ruimere zin van art 8 EVRM - ; de moeilijke situatie waarin hij ,als alleenstaande zonder inkomsten - in Marokko te recht komt — art 3 EVRM.

Deze beslissing tot inreisverbod van 3 jaar is onvoldoende gemotiveerd en onredelijk.

Het middel is gegrond."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen.

In de eerste bestreden beslissing wordt de verzoekende partij een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij somt de documenten op die ter staving van de voorwaarden vermeld in artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet werden voorgelegd en stelt hierover dat deze reeds werden voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging van 8 mei 2019, 12 november 2019 en/of 15 mei 2020 en besproken en weerlegd werden in de bijlage 20 van 30 januari 2019, 4 maart 2020 en/of 27 augustus 2020, dat de verzoekende partij niet in beroep ging tegen deze beslissingen, dat er dan ook dienstig naar verwezen kan worden, dat er in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging geen bijkomende documenten werden voorgelegd die afbreuk doen aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging, dat de verzoekende partij in het kader van de huidige aanvraag enkel bijkomend geactualiseerde loonfiches op naam van een derde (de echtgenoot van de referentiepersoon) voorlegde. De verwerende partij stelt verder dat de referentiepersoon sedert 30 december 2005 in België verblijft, dat van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon dus geen sprake is, dat voor zover de verzoekende partij en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd, dat bijkomend opgemerkt kan worden dat de verzoekende partij ook in België geen deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, dat voor zover de verzoekende partij en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat de

verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de verzoekende partij ten laste te nemen. De verwerende partij concludeert dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, dat de verzoekende partij dus niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er wordt verder in de eerste bestreden beslissing nog gesteld dat aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied van het Rijk onmiddellijk te verlaten, dat conform artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet het legaal verblijf in België is verstreken, dat de verzoekende partij op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan daar er een risico op onderduiken bestaat, waarbij de verwerende partij toelicht dat de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 maart 2020 dat haar op 4 maart 2020 werd betekend, dat zij niet het bewijs heeft geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd, dat zij nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een sefor-brochure werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing en dat de verzoekende partij onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, dat de verzoekende partij vijf keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met de Nederlandse echtgenote van haar neef op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste vier aanvragen, ingediend op 8 mei 2019, 12 november 2019, 15 mei 2020 en 8 oktober 2020 werden geweigerd op 30 oktober 2019, 4 maart 2020, 27 augustus 2020 en 20 oktober 2020, dat deze weigeringen (bijlage 20) telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 24 november 2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. De verwerende partij motiveert tot slot dat hierbij wel degelijk rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van de verzoekende partij.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. (...) Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.”* louter een typemotivering betreft, die in elke zaak kan worden overgenomen, gaat zij voorbij aan de overige motieven van de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt welke stukken de verzoekende partij bij haar aanvraag heeft voorgelegd en waaruit blijkt waarom deze stukken leiden tot voormelde motieven, met name (i) omdat *in casu* geen documenten werden voorgelegd dat zij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, (ii) omdat de in het kader van deze aanvraag voorgelegde stukken reeds werden voorgelegd in het kader van eerdere aanvragen gezinshereniging en besproken en weerlegd werden in eerdere bijlagen 20, waartegen de verzoekende partij geen beroep instelde waardoor er dienstig naar verwezen kan worden en de verzoekende partij geen bijkomende documenten heeft voorgelegd die afbreuk doen aan de vaststellingen gemaakt in het kader van die vorige aanvragen alsook (iii) omdat in het kader van de

huidige aanvraag enkel bijkomend geactualiseerde loonfiches werden voorgelegd op naam van een derde.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij bij een algemene, niet verder uitgewerkte motivering blijft zodat zij onmogelijk kan beoordelen waarom de door haar meegedeelde documenten onvoldoende waren, dat op basis van de typebeoordeling niet kan worden uitgemaakt of de verwerende partij wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten, gaat zij er aan voorbij dat de verwerende partij de eerste bestreden beslissing heeft gebaseerd op de stukken die zij bij haar aanvraag heeft voorgelegd. De stukken worden in de eerste bestreden beslissing opgesomd en besproken, minstens maakt de verzoekende partij, zoals zal blijken uit wat volgt, het tegendeel niet aannemelijk, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat er op basis van een algemene, niet verder uitgewerkte motivering en typebeoordeling, *quod non in casu*, niet kan worden uitgemaakt of de verwerende partij wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten en niet kan worden nagegaan waarom de door haar meegedeelde documenten onvoldoende waren.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat als een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, wordt in de motieven van de deze beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Betreffende de duur van het inreisverbod motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij in het bezit is van een Marokkaans reispaspoort, afgeleverd op 15 februari 2016 te Antwerpen, zonder visumsticker of in- of uitreisstempel, dat uit deze gegevens niet met zekerheid blijkt wanneer de verzoekende partij Marokko verliet en Schengen, en bij uitbreiding België, inreisde, dat de verzoekende partij vijf keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met de Nederlandse echtgenote van haar neef op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste vier aanvragen, ingediend op 8 mei 2019, 12 november 2019, 15 mei 2020 en 8 oktober 2020 werden geweigerd op 30 oktober 2019, 4 maart 2020, 27 augustus 2020 en 20 oktober 2020, dat deze weigeringen (bijlage 20) telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 24 november 2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 maart 2020 dat haar werd betekend, dat zij niet het bewijs heeft geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd, dat zij nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een sefor-brochure werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Er wordt verder nog gemotiveerd dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van de verzoekende partij. De verwerende partij concludeert dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is, dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan drie jaar.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen op grond waarvan de bestreden beslissingen werden genomen.

3.5. Betreffende de beslissing tot weigering van verblijf

3.5.1. De verzoekende partij diende op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van de echtgenote van haar neef van Nederlandse nationaliteit.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs gegeven worden.

3.5.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en dat de verzoekende partij dus niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

3.5.3. De verzoekende partij somt de documenten op die zij bij de voorgaande aanvragen heeft meegedeeld in verband met haar afhankelijkheid van de referentiepersoon in het land van herkomst alsook de documenten die zij in het kader van haar laatste aanvraag nog heeft neergelegd. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing alle door de verzoekende partij in haar verzoekschrift opgesomde documenten worden opgesomd en besproken. Door enkel de documenten op te sommen die zij heeft neergelegd bij haar huidige en vorige aanvragen, toont zij geenszins aan dat de motieven betreffende de voorgelegde documenten, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.5.4. Omtrent het ten laste zijn, meer bepaald de vraag of de referentiepersoon voorziet in haar basisbehoeften en dit nog onafhankelijk van de vraag of de verzoekende partij aangewezen is op voormelde bijstand van de referentiepersoon, betoogt de verzoekende partij dat uit de bewijzen van stortingen van een derde, met name de echtgenoot van de referentiepersoon, aan haar niet anders dan verstaan kan worden dat zij in Marokko financieel afhankelijk was van de gezinsinkomsten van de referentiepersoon, dat deze stortingen werden gedaan voorafgaand aan haar komst naar België, met name in de periode 2012 en 2013.

De Raad merkt op dat de verwerende partij in de thans bestreden beslissing verwijst naar vorige beslissingen, met name de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 30 januari 2019, van 4 maart 2020 en van 27 augustus 2020. Hieromtrent stelt zij dat de documenten die reeds werden voorgelegd in het kader van de vorige aanvragen besproken en weerlegd werden in voornoemde beslissingen, dat de verzoekende partij niet in beroep ging tegen deze beslissingen en dat er dus dienstig naar verwezen kan worden.

In de voorgenoemde beslissing van 30 oktober 2019 motiveerde de verwerende partij over de *“bewijzen geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene dd. 05.07.2012, 15.11.2012 en 22.01.2013”* als volgt:

“echter, deze geldstortingen zijn niet afkomstig van de referentiepersoon. Voor zover deze stortingen dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze geldstortingen beperkt en onregelmatig zijn en dat – gezien het gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd – de relevantie ervan niet afdoende duidelijk is.”

In de voormelde beslissing van 30 oktober 2019 eveneens als in de thans bestreden beslissing wordt tevens gemotiveerd als volgt: *“reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 15.02.2016 te Antwerpen zonder visumsticker of in- of uitreisstempel. uit deze gegevens blijkt niet met zekerheid wanneer betrokkene Marokko verliet Schengen, en bij uitbreiding België, inreisde.”*

In de beslissing van 4 maart 2020 motiveerde de verwerende partij over de *“storting vanwege een derde (echtgenoot van de referentiepersoon) aan betrokkene dd. 21.01.2020”* als volgt:

“Voor zover deze enkele storting dient aanvaard te worden als bewijs, dient te worden opgemerkt dat de storting dateert van ná de aankomst van betrokkene in België”

Met haar betoog dat uit de bewijzen van stortingen van een derde, met name de echtgenoot van de referentiepersoon, aan haar niet anders dan verstaan kan worden dat zij in Marokko financieel afhankelijk was van de gezinsinkomsten van de referentiepersoon, voert zij in wezen kritiek op de motieven van de beslissingen van 30 oktober 2019 en 4 maart 2020. De verzoekende partij kan niet dienstig de motieven van de voormelde beslissingen aanvechten daar deze beslissingen niet het voorwerp uitmaken van onderhavig beroep. De verzoekende partij had de mogelijkheid deze beslissingen en aldus de motieven betreffende de voormelde documenten aan te vechten, doch heeft nagelaten dit te doen. De verzoekende partij kan niet verwachten dat zij, door het opnieuw voorleggen bij een volgende aanvraag van documenten die zij reeds had bijgebracht bij vorige aanvragen gezinshereniging en waarover de verwerende partij reeds geoordeeld heeft, bij een negatieve beslissing

over de volgende aanvraag, alsnog of opnieuw de motieven betreffende de reeds eerder voorgelegde en beoordeelde documenten kan aanvechten.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad erop wijst dat de verzoekende partij met haar betoog de motieven van de beslissing van 30 oktober 2019 omtrent de geldstortingen van een derde van “05.07.2012, 15.11.2012 en 22.01.2013”, met name dat deze niet afkomstig zijn van de referentiepersoon, minstens dat deze geldstortingen beperkt en onregelmatig zijn en dat – gezien het gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd – de relevantie ervan niet afdoende duidelijk is en de motieven van de beslissing van 4 maart 2020 omtrent de storting van de echtgenoot van de referentiepersoon aan haar op 21 januari 2020, met name dat voor zover deze enkele storting dient aanvaard te worden als bewijs, deze storting dateert van na de aankomst van de verzoekende partij in België, niet weerlegt of ontkracht. De verzoekende partij maakt door dit enkel te beweren niet aannemelijk dat de stortingen door de derde werden gedaan voorafgaand aan haar komst naar België, minstens slaagt zij er niet in de motieven te weerleggen of te ontkrachten waarin wordt gesteld dat uit de voorgelegde documenten niet met zekerheid blijkt wanneer de verzoekende partij Marokko verliet en Schengen, en bij uitbreiding België, inreisde. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. In zoverre zij zou wensen aan te voeren dat de storting van de echtgenoot van de referentiepersoon op 21 januari 2020 werd gedaan voor haar komst naar België, kan zij niet gevolgd worden daar uit de motieven van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze storting dateert van 21 januari 2020 en de verzoekende partij reeds voorafgaand deze datum naar België kwam gelet op het feit dat haar eerste aanvraag gezinshereniging dateert van 8 mei 2019. Door louter te betogen dat, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij stelt, uit de bewijzen van stortingen van een derde, met name de echtgenoot van de referentiepersoon, aan haar niet anders dan verstaan kan worden dat zij in Marokko financieel afhankelijk was van de gezinsinkomsten van de referentiepersoon, maakt zij een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk. Het feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan is niet van aard de concrete motieven te weerleggen of te ontkrachten.

3.5.5. Voorts betoogt de verzoekende partij dat uit het meegedeelde “*attestation de revenu*”, afgeleverd door de Marokkaanse overheid volgt dat zij geen inkomsten had in Marokko.

De Raad merkt opnieuw op dat de verwerende partij in de thans bestreden beslissing verwijst naar vorige beslissingen, met name de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 30 januari 2019, van 4 maart 2020 en van 27 augustus 2020. Hieromtrent stelt zij dat de documenten die reeds werden voorgelegd in het kader van de vorige aanvragen besproken en weerlegd werden in voornoemde beslissingen, dat de verzoekende partij niet in beroep ging tegen deze beslissingen en dat er dus dienstig naar verwezen kan worden.

In de voorgenoemde beslissing van 4 maart 2020 motiveerde de verwerende partij over de “*Attestation de revenu*” als volgt:

“Attestation de revenu, nr (...) dd.07.01.2020 (...) vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat betrokkene geen belastbaar inkomen aangeeft. Echter, niet alleen worden dergelijke attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft dit attest het betrekking op de situatie in januari 2020, ná de aankomst van betrokkene in België. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Met haar betoog dat uit het meegedeelde “*attestation de revenu*”, afgeleverd door de Marokkaanse overheid volgt dat zij geen inkomsten had in Marokko, voert zij in wezen kritiek op de motieven van de beslissing van 4 maart 2020. De verzoekende partij kan niet dienstig de motieven van de voormelde beslissing aanvechten daar deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. De verzoekende partij had de mogelijkheid deze beslissing en aldus de motieven betreffende de voormelde documenten aan te vechten, doch heeft nagelaten dit te doen. De verzoekende partij kan niet verwachten dat zij, door het opnieuw voorleggen bij een volgende aanvraag van documenten die zij reeds had bijgebracht bij een vorige aanvraag gezinshereniging en waarover de verwerende partij reeds geoordeeld heeft, bij een negatieve beslissing over de volgende aanvraag, alsnog of opnieuw de motieven betreffende de reeds eerder voorgelegde documenten kan aanvechten.

De Raad wijst er ten overvloede dan ook nog op dat de motieven betreffende het al dan niet vermogend zijn van de verzoekende partij in haar land van herkomst, overtollig zijn. Immers zijn de motieven dat de door de verzoekende partij voorgelegde bewijzen van geldstortingen niet afkomstig zijn van de referentiepersoon, dat deze geldstortingen beperkt en onregelmatig zijn en dat – gezien het gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer de verzoekende partij in Schengen, en bij uitbreiding in België is binnen gereisd, de relevantie ervan niet afdoende duidelijk is – waarvan de verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat geenszins aantoonbaar dat deze foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn – alsook de motieven dat voor zover de enkele storting van de echtgenoot van de referentiepersoon van 21 januari 2020 dient aanvaard te worden als bewijs, deze storting dateert van na de aankomst van de verzoekende partij in België, voldoende om de vaststelling dat uit de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging te schragen. Ter verduidelijking wijst de Raad erop dat zelfs indien de verzoekende partij zou kunnen gevolgd worden dat afdoende blijkt dat zij onvermogen was in het land van herkomst, nog steeds niet kan vastgesteld worden dat, gelet op de beperkte en onregelmatige bewijzen van geldstortingen waarvan de relevantie, gezien het gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer de verzoekende partij in Schengen en bij uitbreiding in België is binnen gereisd, niet afdoende duidelijk is, aangetoond is dat de verzoekende partij financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Het is immers niet uitgesloten dat de verzoekende partij dan wel onvermogen zou zijn, en aldus voor het voorzien in haar levensonderhoud aangewezen is op derden, doch niet financieel afhankelijk is van de referentiepersoon en diens echtgenoot, maar wel van een derde. Gezien de verwerende partij heeft geoordeeld dat er niet werd aangetoond dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon en dit motief, gelet op de vaststellingen in punt 3.5.4., niet wordt weerlegd of ontkracht door de verzoekende partij en voldoende is om de vaststelling te schragen dat uit de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, is het motief betreffende het al dan niet onvermogen zijn van de verzoekende partij in het land van herkomst overtollig. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.5.6. Waar de verzoekende partij betoogt dat de dienstige bewijsstukken die zij meedeelde gewoonweg niet als complementair doch alleen als op zichzelf staand in de overweging van de verwerende partij werden meegenomen, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij geenszins aantoonbaar op welke wijze de door haar voorgelegde stukken, elk afzonderlijk of samengenomen, wel het bewijs zouden kunnen vormen van het voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste zijn van de referentiepersoon of in het land van herkomst reeds deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon.

Betreffende het betoog dat men uit de samenhang tussen de geactualiseerde loonfiches van de echtgenoot van de referentiepersoon en het attest van het OCMW van 8 juli 2020 dat zij en de referentiepersoon niet ten laste vallen van het OCMW alleen tot het besluit kan komen dat zij en de referentiepersoon niet ten laste vielen of vallen van de Belgische staat, dat op basis van deze stukken het immers vaststaat dat de referentiepersoon voldoende gezinsinkomsten heeft, stelt de Raad vast dat dit betoog gericht is tegen het motief dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de verzoekende partij ten laste te nemen. Voormeld motief betreft echter een overtollig motief. Het motief dat er niet werd aangetoond dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, is voldoende om het besluit in de bestreden weigeringsbeslissing dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonbaar te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, te schragen. Aldus is het betoog van de verzoekende partij kritiek op een overtollig motief en dergelijke kritiek kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.5.7. In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij bij een algemene, niet verder uitgewerkte motivering blijft, zodat zij onmogelijk kan beoordelen welke documenten zij zou moeten meedelen die wel voldoen aan de verwachtingen van de verwerende partij, herhaalt de Raad vooreerst dat de verwerende partij de door de verzoekende partij bij haar aanvraag voorgelegde stukken heeft opgesomd en beoordeeld, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk, zodat geenszins blijkt dat er *in casu* sprake is van een algemene, niet verder uitgewerkte motivering.

De verzoekende partij stelt verder dat zij onmogelijk kan uitmaken welke documenten zij zou moeten meedelen die wel voldoen aan de verwachtingen van de verwerende partij.

De Raad kan slechts vaststellen dat bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, het de aanvrager vrijstaat alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Nu in bepaalde gevallen het bewijs kan geleverd worden met elk passend middel, komt het de verwerende partij niet toe in elk individueel geval aan te geven welke stukken er dienen te worden voorgelegd als bewijs van het ten laste zijn van de Unieburger of het deel uitmaken van het gezin van de Unieburger. De Raad herhaalt dat het de aanvrager vrij staat alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen en dat het aan de verwerende partij toekomt om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen, wat zij *in casu* heeft gedaan.

3.5.8. De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

3.5.9. De Raad stelt daarnaast vast dat de verzoekende partij de motieven "*Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd.*" niet betwist.

3.5.10. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat "*een grondige beoordeling*" niet voorligt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel in het licht van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

3.6. Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten

3.6.1. Waar de verzoekende partij stelt dat het bevel ten onrechte werd gegeven en tevens vernietigd dient te worden daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van artikel 47/1, 2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, dat het bevel immers werd uitgevaardigd om reden dat haar aanvraag gezinshereniging werd afgewezen en haar attest van immatriculatie als gevolg van deze beslissing moest ingetrokken worden, gaat zij eraan voorbij dat zij geen gegronde middelonderdeel heeft aangevoerd tegen de beslissing tot weigering van verblijf. Zij maakt in die zin dan ook niet aannemelijk dat het bestreden bevel tevens vernietigd dient te worden. Met haar betoog toont de verzoekende partij evenmin aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om vast te stellen dat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel diende te worden afgeleverd omdat haar legaal verblijf in België verstreken is.

3.6.2. De verzoekende partij meent verder dat het onredelijk is om het bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en zeker om geen termijn voor vertrek toe te staan, dat er *in casu* geen enkel risico op onderduiken kan weerhouden worden, dat zij inderdaad al meerdere aanvragen gezinshereniging heeft ingediend en dit juist om reden dat zij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België, dat zij steeds haar verblijfsplaats heeft meegedeeld, dat zij haar verblijfsituatie integendeel wenst te regulariseren, dat het indienen van opeenvolgende aanvragen niet verboden is en ook niet aanzien kan worden als een misbruik van de bestaande procedures, dat in haar opeenvolgende afwijzende beslissingen de overheid immers steeds stelde dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor de gezinshereniging niet afdoende werden bewezen, dat zij als gevolg daarvan steeds heeft gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop dat haar dossier zou goedgekeurd worden als zij de gevraagde ontbrekende documenten/bewijzen zou meedelen, dat om reden dat de verwerende partij vaag blijft in haar richtlijnen en beoordelingen van de aanvragen aan de rechtzoekenden telkens hoop wordt gegeven en zij er als

het ware toe worden aangezet om vervolgaanvragen in te dienen met bijkomende stukken, waarvan de verwerende partij op zijn minst suggereerde dat ze ontbraken bij de vorige aanvraag of aanvragen, dat het de rechtszoekende uiteraard wel ten goede komt dat zij meerdere kansen krijgt om haar rechten te waarborgen door haar de mogelijkheid te geven om haar aanvragen bijkomend te motiveren, dat er geen misbruik van recht is te weerhouden in haar hoofde, dat misbruik van recht immers moet inhouden dat men een recht of een bevoegdheid gebruikt voor een ander doel dan waarvoor dit is bedoeld, ofwel om een andere te schaden, waardoor de uitoefening onrechtmatig wordt, dat zij aanvragen indiende, uitsluitend om een verblijfsrecht te bekomen op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat haar handelen niet onrechtmatig is, dat schade niet wordt aangetoond.

3.6.3. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij geenszins betwist dat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven omdat haar legaal verblijf in België verstreken is. De verzoekende partij levert *in casu* kritiek op de motieven dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, daar er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet).

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 2. (...)

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Inzake het motief voor het niet toekennen van een termijn, namelijk het risico op onderduiken, wordt vastgesteld dat dit risico wordt gedefinieerd in artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan daar er een risico op onderduiken bestaat, waarbij de verwerende partij toelicht dat de verzoekende partij enerzijds – en dit overeenkomstig artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet – duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 maart 2020 dat haar op 4 maart 2020 werd betekend, dat zij niet het bewijs heeft geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd, dat zij nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een sefor-brochure werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing en dat de verzoekende partij anderzijds – en dit overeenkomstig artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet – onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, dat de verzoekende partij vijf keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met de Nederlandse echtgenote van haar neef op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste vier aanvragen, ingediend op 8 mei 2019, 12 november 2019, 15 mei 2020 en 8 oktober 2020 werden geweigerd op 30 oktober 2019, 4 maart 2020, 27 augustus 2020 en 20 oktober 2020, dat deze weigeringen (bijlage 20) telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 24 november 2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

De verzoekende partij betwist geenszins dat op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan indien er sprake is van een risico op onderduiken.

De Raad wijst erop dat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet een lijst van objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken bevat. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

3.6.4. *In casu* blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van twee objectieve criteria zoals deze zijn voorzien in artikel 1, §2, 4° en 6° van de Vreemdelingenwet. Artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet houdt onder meer in dat de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet houdt in dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

3.6.5. Betreffende het voor het vaststellen van een risico voor onderduiken toegepaste criterium uit artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing, het weze herhaald, gemotiveerd dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 maart 2020 dat haar op 4 maart 2020 werd betekend. De verzoekende partij betwist deze vaststelling niet.

3.6.6. Betreffende het voor het vaststellen van een risico voor onderduiken toegepaste criterium uit artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet wordt in de eerste bestreden beslissing concreet toegelicht dat de verzoekende partij vijf keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met de Nederlandse echtgenote van haar neef op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste vier aanvragen, ingediend op 8 mei 2019, 12 november 2019, 15 mei 2020 en 8 oktober 2020 werden geweigerd op 30 oktober 2019, 4 maart 2020, 27 augustus 2020 en 20 oktober 2020, dat deze weigeringen (bijlage 20) telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 24 november 2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon. Deze motieven volstaan om het criterium dat de betrokkene onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend te staven.

De verzoekende partij betwist immers niet dat er conform artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet een risico op onderduiken kan vastgesteld worden wanneer de vreemdeling *“onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming [heeft] ingediend”* noch dat zij vijf keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met de Nederlandse echtgenote van haar neef op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste vier aanvragen, ingediend op 8 mei 2019, 12 november 2019, 15 mei 2020 en 8 oktober 2020 werden geweigerd op 30 oktober 2019, 4 maart 2020, 27 augustus 2020 en 20 oktober 2020, dat deze weigeringen (bijlage 20) telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 24 november 2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar vijf aanvragen niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij aanvragen blijft indienen omdat zij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België en in integendeel haar verblijfssituatie wenst te regulariseren. Bovendien met voormelde kritiek en door louter te stellen dat zij steeds haar verblijfplaats heeft meegedeeld, dat het indienen van opeenvolgende aanvragen niet verboden is en

ook niet kan aanzien worden als misbruik van bestaande procedures, dat in de opeenvolgende afwijzende beslissingen de overheid immers steeds stelde dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier, dan wel dat bepaalde voorwaarden niet afdoende werden bewezen, dat zij als gevolg daarvan steeds gepoogd heeft om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop dat haar dossier zou goedgekeurd worden als zij de gevraagde ontbrekende documenten/bewijzen zou meedelen, dat omdat de overheid vaag blijft in haar richtlijnen en beoordelingen in de aanvragen, aan de rechtszoekende telkens hoop wordt gegeven en zij er als het ware wordt toe aangezet om vervolgaanvragen in te dienen met bijkomende stukken, waarvan de overheid op zijn minst suggereert dat ze ontbraken bij de vorige aanvragen, dat het de rechtzoekende uiteraard ten goede komt dat hij meerdere kansen krijgt om zijn rechten te waarborgen door hem de mogelijkheid te geven om zijn aanvraag bijkomend te motiveren, dat er geen misbruik van recht te weerhouden is in haar hoofde, dat misbruik van recht immers moet inhouden dat men een recht of bevoegdheid misbruikt voor een ander doel dan waarvoor dit bedoeld is ofwel om een andere te schaden, waardoor de uitoefening onrechtmatig wordt, dat zij de aanvragen indiende uitsluitend om een verblijfsrecht op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet te bekomen, dat haar handelen niet onrechtmatig is en schade niet wordt aangetoond, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven waaruit blijkt dat zij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

3.6.7. In zoverre zij wenst aan te tonen dat op grond van deze vaststelling, namelijk het onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag indienen, *in casu* niet kon vastgesteld worden dat er een risico op onderduiken bestaat, merkt de Raad op dat de verzoekende partij, wat het risico op onderduiken betreft, niet zozeer wordt tegengeworpen tot vijf keer toe een aanvraag tot gezinshereniging te hebben ingediend, wat inderdaad niet verboden is, maar wel dat zij onmiddellijk na de weigering van de aanvraag tot gezinshereniging met bevel om het grondgebied te verlaten ("*vlak na elkaar*") een nieuwe aanvraag om gezinshereniging op exact dezelfde (rechts)grond opstartte. Hiermee voorkwam zij dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gebracht. In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet waaruit volgt dat de omstandigheid dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en van een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend wordt gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen, blijkt verder niet dat het enkele gegeven dat *in casu* wordt vastgesteld dat hiervan sprake is, maakt dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing. De verzoekende partij heeft vijf aanvragen ingediend op dezelfde rechtsgrond in functie van dezelfde persoon, die alle vijf afgewezen werden en heeft vier bevelen om het grondgebied te verlaten met een vrijwillige vertrektermijn gekregen waaraan zij nooit spontaan gevolg heeft gegeven. De Raad meent dan ook dat de gemachtigde uiteindelijk niet op kennelijk onredelijke wijze is overgegaan tot het ontnemen van die vrijwillige vertrektermijn en van oordeel was dat er een risico op onderduiken bestaat. Het gegeven dat de verzoekende partij steeds haar verblijfsplaats heeft meegedeeld doet hier ook niet anders over oordelen. Zoals reeds werd gesteld, voorkwam de verzoekende partij door haar handelen immers dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gelegd. De Raad benadrukt hierbij nog dat de verwerende partij niet moet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten. Enige kennelijk onredelijkheid in de beoordeling wordt niet aangetoond.

3.6.8. In zoverre de verzoekende partij met voormeld betoog het motief betwist, dat eveneens wordt aangehaald als staving voor het risico op onderduiken, dat zij gezien zij vijf keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op dezelfde rechtsgrond met dezelfde referentiepersoon, waarbij de eerste vier aanvragen telkens werden geweigerd en aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, zij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 24 november 2020 een vijfde aanvraag indiende met dezelfde referentiepersoon, de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt om louter via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, wijst de Raad op wat volgt.

Uit de motieven blijkt dat de verzoekende partij de procedure misbruikt, door het telkens opnieuw indienen van een aanvraag, om via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Het verblijfsrechtelijk voordeel bestaat uit het tijdelijk preciaire verblijf onder de vorm van een attest van immatriculatie tijdens het onderzoek van de aanvraag.

Waar de verzoekende partij stelt dat het indienen van opeenvolgende aanvragen niet verboden is en niet kan aanzien worden als misbruik van bestaande procedures, maakt zij geenszins aannemelijk dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers, het weze herhaald, dat de verzoekende partij vijf keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, dat de eerste vier aanvragen werden geweigerd, dat zij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 24 november 2020 een vijfde aanvraag indiende, die – zo blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing – eveneens werd geweigerd. Waar de Raad het in welbepaalde gevallen niet ondenkbaar acht dat een verzoeker na een eerste beslissing tot weigering van verblijf er eerder voor opteert met nieuwe stukken een nieuwe aanvraag in te dienen dan die eerste beslissing tot weigering van verblijf aan te vechten, kan de Raad die redenering *in casu* in geen geval nog volgen als de verzoekende partij overgaat tot het indienen van vijf aanvragen, nooit enig beroep indiende tegen de vier voorgaande bijlagen 20, waarbij bij de laatste bijlage 20 over de stukken die betrekking hebben op het deel uitmaken van het gezin van of het ten laste zijn van de referentiepersoon voorafgaand de aanvraag en reeds van in het land van herkomst, werd gemotiveerd dat deze stukken niet afdoende zijn om dit aan te tonen waardoor niet afdoende is aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, en zij bij de vijfde aanvraag geen enkel nieuw document voegt dat betrekking heeft op het aantonen van het vervuld zijn van voormelde voorwaarde.

Gelet op laatstgenoemde vaststellingen, is het betoog van de verzoekende partij dat in de opeenvolgende afwijzende beslissingen de overheid immers steeds stelde dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier, dan wel dat bepaalde voorwaarden niet afdoende werden bewezen, dat zij als gevolg daarvan steeds gepoogd heeft om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop dat haar dossier zou goedgekeurd worden als zij de gevraagde ontbrekende documenten/bewijzen zou meedelen, dat omdat de overheid vaag blijft in haar richtlijnen en beoordelingen in de aanvragen, aan de rechtszoekende telkens hoop wordt gegeven en zij er als het ware wordt toe aangezet om vervolgaanvragen in te dienen met bijkomende stukken, waarvan de overheid op zijn minst suggereert dat ze ontbraken bij de vorige aanvragen, dat het de rechtszoekende uiteraard ten goede komt dat hij meerdere kansen krijgt om zijn rechten te waarborgen door hem de mogelijkheid te geven om zijn aanvraag bijkomend te motiveren, dan ook niet dienstig. Hoewel het ter gelegenheid van de weigeringsbeslissing naar aanleiding van haar vierde aanvraag duidelijk was dat er documenten en elementen ontbraken om op afdoende wijze aan te tonen dat zij voorafgaand de aanvraag en reeds van in het land van herkomst, deel uitmaakte van het gezin van of ten laste was van de referentiepersoon, heeft de verzoekende partij niet gepoogd, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, om hieromtrent bijkomende bewijzen mee te delen waardoor haar dossier goedgekeurd zou kunnen worden.

Uit de motieven blijkt dat de verzoekende partij de procedure misbruikt, door het telkens opnieuw indienen van een aanvraag, om via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Het verblijfsrechtelijk voordeel via een andere weg bestaat uit het tijdelijk precaire verblijf onder de vorm van een attest van immatriculatie tijdens het onderzoek van de aanvraag. Er blijkt aldus dat de verzoekende partij het recht op het indienen van een procedure misbruikt voor een ander doel dan waarvoor het bedoeld is. Immers is het doel van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet het verkrijgen van een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging en niet het louter tijdelijk verkrijgen van een precair verblijf onder de vorm van een attest van immatriculatie tijdens het onderzoek van de aanvraag.

Gelet op het feit dat zij vijf aanvragen vlak na elkaar indiende, de eerste vier aanvragen geweigerd werden en betekend werden telkens met een bevel om het grondgebied te verlaten, de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en een vijfde aanvraag indiende met dezelfde referentiepersoon waarbij zij geen enkel nieuw document voegde dat betrekking had op het determinerend motief van de weigeringsbeslissing naar aanleiding van de vierde aanvraag, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij de aanvraag indiende uitsluitend om een verblijfsrecht op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet te bekomen en dat haar handelen niet onrechtmatig is.

In een dergelijke situatie acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde spreekt van misbruik van de procedure om een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen, tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

3.6.9. Gelet op het voorgaande blijkt geenszins dat het bestreden bevel zonder toekenning van enige termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten ondeugdelijk gemotiveerd is noch dat het onredelijk is.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.7. Betreffende het inreisverbod

3.7.1. De verzoekende partij betoogt dat het inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat voor haar vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan, dat bij het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 maart 2021 en ter kennis gebracht met aangetekend schrijven van 16 maart 2021 inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, dat het bevel waarop het inreisverbod steunt, vernietigd dient te worden om reden dat het, zoals hierboven gesteld, werd afgeleverd op basis van de beslissing, bijlage 20, van dezelfde datum die echter behept is met een gebrek in de formele motivering en bovendien ook op zich moet vernietigd worden om reden zoals hierboven vermeld, dat als gevolg hiervan ook het inreisverbod als *accessorium* van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd.

Hoewel de verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het inreisverbod wordt opgelegd omdat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, gaat zij er verder met haar betoog aan voorbij dat zij geen gegrond middelonderdeel heeft aangevoerd tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden noch tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ze maakt in die zin dan ook niet aannemelijk dat het inreisverbod “als *accessorium van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten*” dient te worden vernietigd.

3.7.2. Verder ontwikkelt de verzoekende partij een betoog omtrent de motieven over de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “*De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*” (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 272.898 en 227.900).

3.7.3. De Raad wijst erop dat in de tweede bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod, met name drie jaar, wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij in het bezit is van een Marokkaans reispaspoort, afgeleverd op 15 februari 2016 te Antwerpen, zonder visumsticker of in- of uitreisstempel, dat uit deze gegevens niet met zekerheid blijkt wanneer de verzoekende partij Marokko verliet en Schengen, en bij uitbreiding België, inreisde, dat de verzoekende partij vijf keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met de Nederlandse echtgenote van haar neef op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste vier aanvragen, ingediend op 8 mei 2019, 12 november 2019, 15 mei 2020 en 8 oktober 2020 werden geweigerd op 30 oktober 2019, 4 maart 2020, 27 augustus 2020 en 20 oktober 2020, dat deze weigeringen (bijlage 20) telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij tegen

geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 24 november 2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 maart 2020 dat haar werd betekend, dat zij niet het bewijs heeft geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd, dat zij nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een sefor-brochure werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is. Uit de motivering van het bestreden inreisverbod blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er, wat de verzoekende partij betreft, omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij een volwassene persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van de verzoekende partij, dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan drie jaar.

3.7.4. De verzoekende partij stelt dat (de duur van) het inreisverbod gemotiveerd is als volgt: *“Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”*, dat deze motivering zeer vaag is, zo vaag dat zij niet kan beoordelen waarom haar dit misbruik zou verweten worden, laat staan waarin het misbruik van procedure zou kunnen bestaan, dat de verwerende partij, indien zij misbruik van procedure inroept, hiervan ook de bewijslast draagt en dient ze aan te tonen waaruit het misbruik en de schade die werd toegebracht bestaat, dat zonder enige duiding stellen dat zij de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in bezwaarlijk als afdoende motivering kan aanzien worden, dat hierbij niet duidelijk is wat juist bedoeld wordt met via een andere weg tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, dat zij enkel gebruik maakt van de mogelijkheden die de wet haar biedt en juist handelt met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning, dat haar handelen enkel en alleen daarop is gericht, ook bij de zoveelste aanvraag, dat men dit bezwaarlijk misbruik van procedure kan noemen, zeker nu niet verboden wordt om herhaalde verzoeken in te dienen. De verzoekende partij meent dat omwille van het inroepen van misbruik van recht de tweede bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk gemotiveerd is.

3.7.5. Uit de motieven van het bestreden inreisverbod blijkt dat bij de bepaling van de duurtijd van dit inreisverbod onder meer rekening wordt gehouden met de herhaaldelijke aanvragen gezinshereniging van de verzoekende partij en het misbruik dat hieruit afgeleid wordt. De verwerende partij motiveert hierover concreet als volgt:

“Betrokkene diende 5 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met de Nederlandse echtgenote van zijn neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste 4 aanvragen, ingediend op 08.05.2019, 12.11.2019, 15.05.2020 en 08.10.2020, werden geweigerd op 30.10.2019, 04.03.2020, 27.08.2020 en 20.10.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 24.11.2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”

3.7.6. De Raad wijst vooreerst naar de uiteenzetting in punt 3.6.8.

De Raad wijst er voorts op dat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat deze motivering zeer vaag is, zo vaag dat zij niet kan beoordelen waarom haar dit misbruik zou verweten worden, laat staan waarin het misbruik van procedure zou kunnen bestaan, dat de verwerende partij, indien zij misbruik van procedure inroept, hiervan ook de bewijslast draagt en dient aan te tonen waaruit het misbruik en de schade die werd toegebracht bestaat, dat zonder enige duiding stellen dat zij de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen

de finaliteit van de Vreemdelingenwet in bezwaarlijk als afdoende motivering kan aanzien worden, dat hierbij niet duidelijk is wat juist bedoeld wordt met “*via een andere weg ... tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in*”. Immers wordt in het bestreden inreisverbod verduidelijkt dat de verzoekende partij vijf keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met de Nederlandse echtgenote van haar neef op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste vier aanvragen werden geweigerd, dat zij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 24 november 2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, dat zij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Uit de motieven blijkt aldus dat de verzoekende partij de procedure misbruikt, door het telkens opnieuw indienen van een aanvraag, om via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Het verblijfsrechtelijk voordeel bestaat uit het tijdelijk preciaire verblijf onder de vorm van een attest van immatriculatie tijdens het onderzoek van de aanvraag.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij enkel gebruik maakt van de mogelijkheden die de wet haar biedt en juist handelt met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning, dat haar handelen enkel en alleen daarop is gericht, ook bij de zoveelste aanvraag, dat men dit bezwaarlijk misbruik van procedure kan noemen, zeker nu niet verboden wordt om herhaalde verzoeken in te dienen, maakt zij geenszins aannemelijk dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt immers, het weze herhaald, dat de verzoekende partij vijf keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, dat de eerste vier aanvragen werden geweigerd, dat zij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 24 november 2020 een vijfde aanvraag indiende, die – zo blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing – eveneens werd geweigerd. Waar de Raad het in welbepaalde gevallen niet ondenkbaar acht dat een verzoeker na een eerste beslissing tot weigering van verblijf er eerder voor opteert met nieuwe stukken een nieuwe aanvraag in te dienen dan die eerste beslissing tot weigering van verblijf aan te vechten, kan de Raad die redenering *in casu* in geen geval nog volgen als de verzoekende partij overgaat tot het indienen van vijf aanvragen, nooit enig beroep indiende tegen de vier voorgaande bijlagen 20, waarbij bij de laatste bijlage 20 over de stukken die betrekking hebben op het deel uitmaken van het gezin van of het ten laste zijn van de referentiepersoon voorafgaand de aanvraag en reeds van in het land van herkomst, werd gemotiveerd dat deze stukken niet afdoende zijn om dit aan te tonen waardoor niet afdoende is aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, en zij bij de vijfde aanvraag geen enkel nieuw document voegt dat betrekking heeft op het aantonen van het vervuld zijn van voormelde voorwaarde.

In een dergelijke situatie acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde spreekt van misbruik van de procedure om een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen, tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, minstens maakt de verzoekende partij door louter te beweren dat zij enkel gebruik maakt van de mogelijkheden die de wet haar biedt en juist handelt met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning, dat haar handelen, ook bij de zoveelste aanvraag, enkel en alleen daarop is gericht, het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat door het inroepen van misbruik de beslissing onzorgvuldig of onredelijk gemotiveerd is.

3.7.7. De verzoekende partij beroept zich verder op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en stelt in dit verband dat zij samenwoont met haar broer van wie zij afhankelijk is, dat de afhankelijkheidsrelatie voldoende is aangetoond op basis van de samenwoning en het gebrek aan inkomsten in haar hoofde. Zij wijst tevens in het licht van artikel 8 van het EVRM op de scheiding van haar familieleden die legaal in België verblijven waarbij zij ook stelt dat zij gedurende drie jaar niet meer in staat zal zijn om hen te bezoeken.

3.7.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrenge, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

3.7.9. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij geenszins toelicht wie haar broer is, noch aantoot waarom uit hun loutere samenwoning een afhankelijkheidsrelatie zou blijken. Immers wijst samenwonen op zichzelf niet op bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de gewone affectieve en emotionele banden. In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat de afhankelijkheidsrelatie blijkt uit het gebrek aan inkomsten in haar hoofd, toont zij, voor zover al zou kunnen aangenomen worden dat zij geen eigen inkomsten heeft, niet aan dat zij aldus afhankelijk is van haar broer noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. De Raad wijst er in dit verband op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar aanvraag van 24 november 2020 voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aanvoerde ten laste te zijn van de echtgenote van haar neef, zodat ook in die zin niet blijkt dat de verzoekende partij afhankelijk zou zijn van haar broer. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij een beschermingswaardig gezinsleven met haar broer heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij laat eveneens na toe te lichten wie haar legaal in België verblijvende familieleden zijn en maakt evenmin aannemelijk dat er tussen hen een afhankelijkheidsrelatie bestaat zodat in die zin

geenszins wordt aangetoond dat zij een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar legaal in België verblijvende familieleden heeft.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar broer of met haar legaal in België verblijvende familieleden, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog dat het niet proportioneel is om een inreisverbod van drie jaar op te leggen, dat zij geen gevaar betekent voor de openbare orde, dat de Belgische samenleving geen enkel voordeel heeft bij het opleggen van dit inreisverbod van drie jaar, dat er wel grote materiële en vooral morele schade te weerhouden is in haar hoofde, onder meer de schending van haar familieleven in de ruimere zin van artikel 8 van het EVRM alsook dat er sprake is van een moeilijke situatie waarin zij, als alleenstaande zonder inkomsten in Marokko terecht komt, is dan ook niet dienstig.

3.7.10. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

3.7.11. De verzoekende partij wijst verder in het licht van artikel 3 van het EVRM op de moeilijke situatie waarin zij als alleenstaande zonder inkomsten in Marokko terecht komt.

3.7.12. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij verliest uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven. Zij toont immers niet aan dat eenieder die als alleenstaande zonder inkomsten in Marokko terecht komt om deze redenen een ernstig en reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij persoonlijk, in het licht van voormelde redenen of omwille van andere omstandigheden, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

3.7.13. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt aldus niet. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

3.7.14. Door louter te stellen dat zij geen gevaar betekent voor de openbare orde en dat de Belgische samenleving geen enkel voordeel heeft bij het opleggen van dit inreisverbod van drie jaar, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het *in casu* disproportioneel was van de verwerende partij om haar een inreisverbod voor een termijn van drie jaar op te leggen. Evenmin toont zij dit aan door te stellen dat zij gedurende drie jaar niet meer in staat zal zijn om haar familieleden die legaal in België verblijven te bezoeken, nu uit de motieven van het thans bestreden inreisverbod blijkt dat de verzoekende partij een volwassene persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon, een vaststelling die zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins betwist, en zij verder nalaat een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar in België verblijvende familieleden aannemelijk te maken.

3.7.15. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het bestreden inreisverbod onvoldoende gemotiveerd en onredelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk gemaakt.

3.8. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER